

[Marianne Jelved]

som vi også gerne vil se på, og jeg skal derfor ikke gentage dem. Men jeg vil gerne føje et spørgsmål til.

Et af formålene med denne lovgivning er at sikre løvtræsarealets forøgelse, og det er jo et gammelt radikalt ønske. Det ser ud, som om metoden til at opnå denne forøgelse er den foreslåede tilskudsordning, som det også er blevet nævnt af de to andre ordførere, jeg henviste til før. Men jeg synes, vi bør overveje, om der kan skabes en eller anden form for fleksibel tilskudsordning, for jeg har i den tid, jeg har beskæftiget mig med disse lovforslag, lært, at der er noget, der hedder oldenår – eller godt frøår, som det også kan kaldes – og at sådanne oldenår måske kræver et større tilskud end andre år for at give fordele. Det kan godt være, det er en naiv betragtning, men det er den type spørgsmål, vi gerne vil se på under udvalgsarbejdet.

Jeg synes også, at formålet, som fru Margrete Auken trak frem, er meget fint, og jeg er enig i mange af de betragtninger, der kom fra SF.

Jeg vil gerne tilføje om planlægning, at skovloven er en del af den grønne pakke, og med den grønne pakke står vi over for at skulle lovgive om fremtiden for ca. 80 pct. af Danmarks areal. De beslutninger, vi tager i Folketinget, sætter deres spor på mange måder og i dette tilfælde altså også på, hvordan landskabet i Danmark kommer til at se ud langt ud i fremtiden. Sådant har det selvfølgelig været til alle tider – mennesker har sat deres spor og præget landet til alle tider – men de har måske gjort det ud fra nogle mere funktionsbestemte og nyttebestemte formål, end det nødvendigvis er tilfældet, når vi i dag gør det fra centralt hold, også når det gælder landskabelige miljöhensyn eller -synspunkter. Udfordringen for os politikere er at få disse love udformet således, at tingene kommer til at hænge sammen, for det gør de uden for disse mure.

Arbejdet med denne lovgivning skal koordineres. Jeg ser ingen problemer i forbindelse med skovloven i dette her, men jeg synes, vi skal være opmærksom på, at det handler om, hvordan vores landskab kommer til at se ud. Jeg er meget enig med hr. Grove i, at tilskudsordningerne skal koordineres i forbindelse med denne sag. Arbejdet skal koordineres og skal indgå i en planlægning på forskellige niveauer.

Det Radikale Venstre er uhyre interesseret i, at vi får verdens bedste skovlov, og at vi får verdens bedste grønne parker til fordel for os alle sammen og den fremtid, vi skal give vores børn at leve i.

Kirsten Madsen (FP):

Skovlovsforslaget sigter på at forstærke lovens – læs: statens – indflydelse på skovdrift, især privatejet, som der står i bemærkningerne til forslaget.

Det er sagt her fra talerstolen, at løvtræsarealets omfang er faldende. Jeg står her med Dansk Skovforenings egen statistik, der viser, at det er faldet kraftigt fra 1965 til 1976, men grunden hertil er en storm, og efter 1976 er der – i modsætning til hvad der tidligere er sagt fra talerstolen – sket en stigning i løvtræsarealets udvikling.

Fremskridtspartiet mener, at dette skovforslag er et typisk eksempel på, at Danmarks problemer skabes på Christiansborg. Ministerens forslag påstår, at bøgen er truet, hvorimod skoven i virkeligheden er i fremgang. Der bliver også påstået, at den fældes i stor udstrækning og erstattes af gran. Det er usandt. Bøgeskov er visse steder erstattet af eg eller andre løvtræer, der har klaret sig bedre på det pågældende sted. Efter stormen i 1967, hvor der faldt en stor del løvskov, gik bøgearealet kraftigt ned, fordi bøg vanskeligere kan vokse på åbne arealer.

Den påståede modsætning mellem publikumsinteresser og erhvervsinteresser er uden sammenhæng med virkeligheden. Det er i både publikums og skovejeres interesse, at der på hver lokalitet plantes netop den træart, der det pågældende sted har de bedste vækstbetingelser. Træartsvalget er et resultat af mange forstovervejelser, først og fremmest lokale naturgivne forhold, ønske om variation i skoven, væksthastighed, modstandsdygtighed mod storm, nabobevoksningens beskaffenhed og meget andet. Beslutningen om træartsvalg er langsigtet – bordet fanger 50 til 150 år frem i tiden. Den eneste undtagelse er juletræer, som man kan plante noget andet i stedet for, når de er væk 10–12 år efter. Det eneste rigtige ville være at fremme juletræsdyrkningen mest muligt i stedet for at bremse den.

Dette skovlovsforslag består af gummiparagraffer, der lægger skovbrugets skæbne i hænderne på skiftende miljøministre med skiftende